

ת"פ 35873/04/12 - מדינת ישראל נגד חסן טורי, נאזח כתנאני - ההליכים הוטלו

בית משפט השלום בראשון לציון

19 מאי 2016

ת"פ 35873-04-12 מדינת ישראל נ' טורי ואח'

לפני כבוד השופטת שרית זמיר
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. חסן טורי
2. נאזח כתנאני - ההליכים הוטלו

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אוראל צבע-רוזנצווייג ועו"ד הילה הראל-כחולי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד נאשף דרויש

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

הנאשם שבפניי הודה, במסגרת הסדר דיוני, בעובדות כתב אישום מתוקן, והורשע על סמך הודייתו בעבירות של קבלת רכב גנוב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); והיזק במזיד לרכב בצוותא חדא - עבירה לפי סעיף 413ה + 29 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.10.11 קיבלו לידיהם הנאשם ושותפו לכתב האישום רכב מסוג סקודה, שנגנב באותו היום מידי בעליו הגב' שלומית קורן.

הנאשם ושותפו העמיסו את הרכב לגרר שבבעלות הנאשם ונסעו מהמקום. בעת העמסת הרכב על הגרר, שברו הנאשמים את השמשה הימנית קדמית ברכב, וגרמו לרכב נזק בשווי 9,324 ₪.

הנאשם ושותפו נתפסו בכף על ידי שוטרים בסמוך לכפר קאסם (להלן: "האישום הראשון").

הנאשם צירף כתב אישום מת"פ 40791-01-15 (שלום כפ"ס), והורשע, על סמך הודייתו בעובדות כתב אישום זה בעבירות של פריצה לרכב - עבירה לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין; ניסיון גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב + 25 לחוק העונשין; וחבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המצורף, בתאריך 8.1.15 בשעות הצהריים בחניון רכבת נורדאו בכפר סבא, התפרץ הנאשם לרכב מסוג פולקסוואגן שבבעלות הגב' איריס טשקנט, בכך שעקר את הידית החיצונית של דלת הנהג ונכנס פנימה.

בנסיבות הללו שבר הנאשם את חובק ההגה ומתג ההנעה וניתק את מחשב הרכב בניסיון לגנוב את הרכב (להלן: "האישום השני").

בין הצדדים לא גובשה כל הסכמה עונשית.

לבקשת ההגנה, נשלח עניינו של הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן טרם הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהתקבל לתיק בית המשפט ביום 22.3.16, עולה כי הנאשם כבן 27, רווק, יליד רהט, בן למשפחה בת 19 נפשות, עובד כיום בחקלאות במושבים באזור באר שבע.

שירות המבחן סוקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, ומציין כי על רקע סכסוכים שיש למשפחה עברה היא מרהט לכפר קאסם וחזור מספר פעמים.

הנאשם תיאר עצמו כמי שעומד לצד אביו בכל דבר ועניין, לרבות בעניין הסכסוך בו מצויה המשפחה, ועל הרקע הזה הסביר את מעורבותו באירוע פלילי בגינו נדון בשנת 2014 לעונש מאסר בפועל.

אשר להיסטוריה העבריינית של הנאשם, מהתסקיר עולה כי לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות תקיפת שוטר, עבירות רכוש הקשורות ברכבים, איומים, החזקת סכין, התפרעות וירי מנשק חם באזור מגורים.

בגין הרשעתו האחרונה בשנת 2014 נדון לעונש מאסר בפועל בן 15 חודשים.

הנאשם שיתף אודות מעורבותו בפלילים בעבר, וציין כי מזה כשנה עורך מאמצים לנהל אורח חיים נורמטיבי, תוך שביקש להשתלב בקשר טיפולי ולהסתייע בו לעריכת שינוי ממשי וחיובי בהתנהלותו.

בשירות המבחן הודה הנאשם בביצוע העבירות נשוא הדין וטען כי בוצעו על רקע מצוקה כלכלית בה היה מצוי. הנאשם ביטא תחושות בושה וחרטה ושב והצהיר כי מבקש ללמוד אורח חיים נורמטיבי בסיוע שירות המבחן.

בבוחנו גורמי סיכון וסיכוי בעניינו של הנאשם, מציין שירות המבחן כי התרשם מהנאשם כבחור צעיר בעל אינטליגנציה תקינה ופוטנציאל לתפקוד תקין, וכמי שהצהרותיו בדבר תיקון דרכיו מגיעות ממקום אמין. עם זאת, מציין שירות המבחן קיומם של גורמי סיכון ובהם, נטייה להיגררות תוך ריצוי האחר, קושי בהצבת גבולות, מעורבות פלילית חוזרת וגישה סלחנית שהנאשם מגלה כלפי מעורבותו החוזרת ונשנית בפלילים.

בנסיבות הללו, מעריך שירות המבחן כי ענישה מוחשית לצד הליך שיקומי יכול ויהיה בה כדי לצמצם סיכון עתידי למעורבות שולית.

מכל האמור, ממליץ שירות המבחן לנצל את ההליך הפלילי כמנוף להשתלבות הנאשם בהליך טיפולי שיקומי, ולהסתפק בעניינו בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד העמדתו בצו מבחן למשך שנה, במהלכה ישולב במערכי הטיפול בשירות המבחן.

טעוני הצדדים לעונש בתמצית

בטיעוניו, הפנה ב"כ המאשימה לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם וטען כי עסקינן בשורת עבירות חמורות המלמדות דפוס פעולה.

ב"כ המאשימה הדגיש כי עבירות הקשורות ברכבים הינן קלות לביצוע וקשות למניעה, וכי הרווח בצידן רב.

לדבריו, מדובר בעבירות נפוצות אשר הוכרזו זה מכבר "מכת מדינה" ולפיכך יש מקום להשית עונשים מחמירים ומרתיעים בגין, בניסיון למגרן.

אשר לנזקים שנגרמו כתוצאה מביצוע העבירות, הפנה לנזק הכלכלי שנגרם לקורבנות העבירה בפרט ולציבור בכלל, כמו גם לנזק המתבטא בעגמת נפש ובפגיעה בתחושת הבטחון האישי.

ב"כ המאשימה הפנה לעובדות כתבי האישום וטען כי הן מלמדות שיטתיות, תעוזה ותכנון מוקדם.

בנסיבות הללו סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מהאישומים בהם הורשע הנאשם נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בטיעוניו הפנה ב"כ המאשימה להרשעותיו הקודמות של הנאשם, המלמדות דפוס התנהגות ומעידות עליו כמי שאימת הדין אינה שרויה עליו.

בהקשר זה ביקש להדגיש כי את העבירות נשוא האישום השני, ביצע הנאשם בעודו אסיר ברישיון, שעה שמאסר על תנאי

בן 5 חודשים תלוי ועומד כנגדו, ובעוד הוא מצוי בעיצומו של ההליך המשפטי המתנהל כנגדו שעניינו האישום הראשון.

ב"כ המאשימה התייחס לתסקיר שירות המבחן וטען כי אין הלימה בין ההמלצה שבסופו לבין ממצאיו. בהקשר זה הפנה לגורמי הסיכון הרבים בעניינו של הנאשם ולעובדה כי סיכויי השיקום נלמדים רק מהצהרתו המילולית של הנאשם בדבר השינוי אותו מבקש לערוך. לשיטת המאשימה, מדובר בהצהרה מהפה אל החוץ, שכן הלכה למעשה וחרף פרקי הזמן הארוכים שחלפו ממועד ביצוע העבירות ועד היום, לא עשה הנאשם דבר וחצי דבר לטובת הירתמות להליך טיפולי כלשהו.

במכלול הנסיבות הללו עתר ב"כ המאשימה להפעיל את עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם, ולגזור עליו עונשי מאסר בפועל המצויים בחלקו העליון של המתחם בגין כל אחד מהאישומים בהם הורשע, שירוצו במצטבר לעונש המאסר על תנאי, כך שסה"כ ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 36 חודשים, ולצידו מאסר על תנאי, קנס משמעותי, פיצוי למתלוננות ופסילת רישיון הנהיגה.

בנוסף, עתרה המאשימה לחילוט הגרר שבבעלות הנאשם אשר שימש לצורך ביצוע העבירות נשוא האישום הראשון. בהקשר זה הפנתה לכך כי הגרר שוחרר זה מכבר, בהחלטת בית המשפט, בכפוף להפקדת סכום של ₪ 17,000 במזומן. בנסיבות הללו הסכימה כי חלף חילוט הגרר יחולט סכום ההפקדה.

ב"כ הנאשם, מנגד, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד העמדתו בצו מבחן לטובת השתלבותו בהליך טיפולי שיקומי.

אשר לעבירות בהן הורשע הנאשם, טען ב"כ הנאשם כי אין מדובר בעבירות המצויות ברף עליון של חומרה כלל ועיקר, והטעים כי עבירת גניבת הרכב נשוא האישום השני לא הושלמה, כך שהנאשם הורשע בעבירת ניסיון בלבד. אשר לעבירת קבלת הרכב הגנוב, טען כי אין מחלוקת שהנאשם לא היה מעורב בשום צורה ואופן בגניבת הרכב.

ב"כ הנאשם סבור כי בניגוד לעמדת המאשימה, מתחם העונש הראוי לעבירות נשוא האישום הראשון הוא מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, כשהרף העליון עומד על 5 חודשי מאסר.

מתחם העונש הראוי לאישום השני נע, לשיטת ההגנה, בין מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה בטיעונו את הזרקור לנסיבותיו האישיות של הנאשם. בהקשר זה התייחס לעברו הפלילי וטען כי מאז האירוע נשוא האישום הראשון (אוקטובר 2011) ועד למעורבותו באירוע נשוא האישום השני (ינואר 2015) לא הסתבר הנאשם בעבירות דומות.

אשר להרשעתו בשנת 2014, בגינה נדון למאסר בפועל, טען כי מדובר בהסתבכות על רקע הסכסוך שיש למשפחתו עם משפחה אחרת ברהט, והוא אינו ממין העניין הנדון.

מכל מקום, ב"כ הנאשם סבור כי בשליחת הנאשם למאסר בגין הרשעתו האחרונה, היה כדי להביא לרגרסיה במצבו שהביאה למעידה הבאה לידי ביטוי במעורבות באירוע נשוא האישום השני.

ב"כ הנאשם ביקש להביא לידיעת בית המשפט כי מאז מעורבותו של הנאשם באירוע נשוא האישום השני, לא נפתחו נגדו תיקים חדשים, הוא התארס והשתלב בעבודה. ב"כ הנאשם סבור כי בכל אלה יש משום אינדיקציה ברורה לרצינות הצהרותיו של הנאשם בדבר הטבת דרכיו.

בנסיבות הללו, עתר ב"כ הנאשם ליתן את המשקל הראוי והמתבקש להמלצתו המבוססת של שירות המבחן ולאמצה תוך העדפת שיקול השיקום בעניינו של הנאשם, שהינו צעיר לימים ובעל פוטנציאל ממשי לתפקוד תקין.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו ושב והצהיר אודות רצונו בשיקום ותיקון אורחות חייו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש כולל בדמות מאסר בפועל לתקופה משמעותית בנוסף להפעלת המאסר המותנה, וזאת לצד עונשים נוספים, הכל כמפורט להלן.

קביעת מתחם העונש ההולם

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

באופן כללי ניתן לומר, כי הערך החברתי הניצב בבסיסן של עבירות הקשורות ברכב הינו ההגנה על זכותו הבסיסית של אדם לקניין וכן על תחושת בטחונו של הציבור. רבות דובר על החובה להעביר מסר עונשי ברור ותקיף כנגד מבצעי עבירות הקשורות ברכב, שכן מדובר בתופעה שהוגדרה זה מכבר כ"מכת מדינה":

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת בטחונם..."

רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מד"י (21.2.08).

מדובר בעבירות נפוצות שפגיעתן בציבור קשה, שהרי מעצם טיבן יש בהן כדי לפגוע בתחושת הבטחון האישי של הפרט, שפרצו לרכבו - קניינו, הזיקו לו וניסו לגנובו.

זאת ועוד, בתי המשפט על ערכאותיהם השונות הדגישו, לא אחת, כי עבירות של התפרצות לרכבים תוך גרימת חבלה בהם, מסבות נזק כלכלי ישיר ועקיף - הן לבעלי הרכבים והן לכלל הציבור, לאור השפעת המעשים על עלויות הביטוח.

על היותה של תופעת גניבת הרכבים והעבירות הכרוכות בה בבחינת "מכת מדינה" עמד בית המשפט העליון בשרשרת ארוכה של החלטות, וכך קבע לעניין זה בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מד"י (15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב- 12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך."

לעניין חומרתן הרבה של עבירות הרכוש בכלל, יפים גם דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 1708/08 לוי נ' מד"י, בקובעו:

"... בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת בטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם... כך גם באשר למי שהשכים לעבודתו והנה רכבו שהחנה לעתותי ערב איננו, כי נגנב. אמנם במקרה דנא, נלכד המבקש בכף ועמו הרכוש מאותה פריצה בה נעצר, וכן השיב חלק מרכוש אחר בהתערבות בית משפט השלום - אך אין בכך כדי לפצות על הטראומה שגרם..."

עבירות הרכוש הקשורות לרכב ממשיכות לנגוס ברכושם של רבים ופגיעתם רבה, כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית המשפט לעשות הוא להשית עונשים מחמירים בגין עבירות אלה.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן מעלה כי מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלה היא ממשית, מוחשית ובלתי מבוטלת, על אף שאינה מצויה ברף החומרה העליון.

מדובר בנאשם אשר לא היסס להגיע ממקום מגוריו הרחוק ברהט שבנגב עד לראשון לציון ולכפר סבא, על מנת לפגוע פגיעות מתוכננות ברכוש הזולת.

באישום הראשון חבר לאחר והצטייד בגרר לצורך העברת הרכב הגנוב, על מנת להסוות ולהקשות על חשיפת העבירה

שבוצעה על ידו, ובניסיון לשוות למעשה העבירה כסות תמימה.

באישום השני הגיע הנאשם לחניון תחנת הרכבת בכפר סבא, ובצהרי היום, בעוד בעלת הרכב החונה בחניון אינה עומדת על המשמר, פרץ לרכב באופן אלים וניסה לגנובו.

המטרה היחידה שעמדה לנגד עיני הנאשם היתה בצע כסף והתעשרות קלה על חשבון האחר.

מכלול הנסיבות הללו מחייב השתת עונש ממשי, מוחשי וכואב.

אין להמעיט בפגיעה הנגרמת לאדם מביצוע עבירות הקשורות ברכבו. בעיני האדם הממוצע, רכישת רכב היא אחת מן הרכישות המשמעותיות בחייו ולרוב משקיע הוא ברכישת רכבו את מיטב כספו וחסכוניותו. ציפייתו הסבירה של כל אדם בחברה מתוקנת היא שרכבו ימצא במצב תקין בבוקרו של יום.

לא נתקשה לשער את התסכול שחוזה אזרח הגון וישר עת מתעורר הוא לעמל יומו ומגלה שבאישון לילה פרצו אלמונים לרכבו, תוך שגרמו לו נזקים כאלה ואחרים ושיבשו את שגרת יומו.

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מד"י** (8.1.10), שנאמרו אמנם במסגרת הליך המעצר, אך כוחם יפה גם כאן:

"פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה... מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה..."

עוד ניתן ללמוד על הפגיעה בערך המוגן מהעונש המירבי אשר קבע המחוקק לצידן של העבירות הללו - 5 ו- 7 שנות מאסר. בכך ביקש המחוקק להעביר מסר של חומרה לעבירות אלו. בהקשר זה אציין כי העובדה שמדובר בעבירת ניסיון גניבת רכב איננה משנה את העונש המקסימלי שנקבע לעבירה המושלמת (ראו סעיף 34ד לחוק העונשין). גם העובדה כי המחוקק קבע לעבירה של קבלת רכב גנוב עונש מירבי של 7 שנות מאסר, שהינו זהה לעונש המירבי אשר נקבע לצידה של עבירת גניבת הרכב, מדברת בעד עצמה, שכן עבירה זו מהווה חלק בשרשרת העבירות אשר מאפשרות את ביצוע הגניבה.

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. התכנון שקדם לביצוע העבירות - העובדה כי באישום הראשון הגיעו הנאשם ושותפו כשהם מצוידים בגרר, והעובדה כי באישום השני הגיע הנאשם לחניון תחנת הרכבת בכפר סבא, הרחק ממקום מגוריו, ובמסגרת ניסיון הגניבה ניתק את מחשב הרכב, מעידות על תכנון מוקדם ועל התארגנות.

ב. הנזק שנגרם מביצוע העבירות - שני הרכבים אמנם לא נגנבו בסופו של דבר, אולם שניהם ניזוקו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. בנסיבות הללו גרם הנאשם נזק כלכלי לבעלי הרכבים.

אמנם בשני המקרים, למרבה המזל, לא הצליח הנאשם להשלים המזימה ולגנוב את הרכבים שבסופו של יום הוחזרו לבעליהם, אך אין בכך כדי למעט מחומרת המעשים.

ג. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - מדובר בעבירות אשר מבוצעות אך ורק למען בצע כסף.

כאמור, הנסיבות האופפות את ביצוע העבירות במקרה דנן, יש בהן כדי לרמז על העדר מקריות בביצוע העבירות. גם אם בסופו של יום לא הצליח הנאשם להשלים מלאכתו, ברור כי צריך להתקיים קשר בין הרווח הכלכלי שיכול להפיק הנאשם לבין מידת העונש שיוטל עליו.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הכוללים מאסרים בפועל לתקופות ממושכות ולצידם הוטלו מאסרים מותנים, קנסות וכן פיצוי לנפגעי העבירה. מדיניות ענישה זו נלמדת מפסקי הדין הבאים:

רע"פ 2955/10 אליהו נ' מד"י (25.4.10); רע"פ 5313/12 ראיף נ' מד"י (11.7.12); עפ"ג (מחוזי מרכז) 29574-02-13 מד"י נ' אלפקיר (24.2.13); ע"פ (מחוזי ים) 8217-08-14 חמורי נ' מד"י (30.10.14); עפ"ג (מחוזי מרכז) 21094-07-12 מסרי נ' מד"י (20.1.13); ת"פ (שלום נתניה) 61936-01-14 מד"י נ' עיראקי (18.12.14); ת"פ (מחוזי ים) 40790-01-12 מד"י נ' סלהב (28.11.12); ת"פ (שלום ים) 14258-03-12 מד"י נ' ח'לף (22.11.12); ת"פ (שלום ראשל"צ) 26453-09-13 מד"י נ' אלצאנע; ת"פ 45270-02-13 מד"י נ' ג'ת; ע"פ 344/98, 5128/97 מנסור נ' מד"י; ע"פ 4067/09 עלי נ' מד"י; רע"פ 10899/08 אבו עיישה ואח' נ' מד"י; ע"פ 10070/07 באבי נ' מד"י; ע"פ 17006-05-14 ענאן ח'רטביל נ' מד"י; רע"פ 2097/14 יאסר דויכאת נ' מד"י; ת"פ (שלום ראשל"צ) 27791-04-12 מד"י נ' האני אבו כף; ת"פ (שלום ראשל"צ) 6577-02-12 מד"י נ' סנדוקה ואח'.

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירות נשוא האישום הראשון בהן הורשע הנאשם נע בין 6 ל- 15 חודשי מאסר בפועל, ולצידם ענישה נלווית בדמות עונש צופה פני עתיד ורכיבים כלכליים.

מתחם העונש ההולם את העבירות נשוא האישום השני בהן הורשע הנאשם נע בין 8 ל- 16 חודשי מאסר בפועל, ולצידם ענישה נלווית בדמות עונש צופה פני עתיד ורכיבים כלכליים.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא. שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממן העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. השיקול השיקומי הינו בעל משקל כלשהו, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם.

בענישה שתוטל, שלא תחרוג ממתחם העונש ההולם, יש להתחשב בצורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות, זאת לאור עברו הפלילי, חומרת המעשים בנסיבות ביצועם והנזקים שנגרמו בעטיים. כן יש להתחשב בצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג העבירות שביצע הנאשם שבפניי.

בגזירת העונש המתאים לנאשם שבפניי, בגדרי מתחם העונש ההולם, וכמצוות המחוקק בסעיף 40יא לחוק, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות**. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו** - הנאשם הינו רווק כבן 29, בן למשפחה בת 19 נפשות שמצבה הסוציו אקונומי קשה והיא סובלת ממצוקות מגוונות, כלכליות וסוציאליות. הנאשם מסייע בפרנסת משפחתו ומהווה לה מקור תמיכה משמעותי.

בנסיבות הללו מובן כי מאסר בפועל לתקופה ממושכת יפגע בנאשם, ואולי בעיקר, במשפחתו.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מן העובדה כי מדובר במי שטעם המאסר אינו זר לו כלל ועיקר. מדובר במי אשר בגין הרשעתו האחרונה בשנת 2014 נגזר עליו עונש מאסר בפועל בן 15 חודשים. משכך אין לצפות לפגיעה חריגה בנאשם מעצם הטלתו של מאסר.

ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב** - כאמור, הנאשם הודה בעובדות שני כתבי האישום. הודאתו זו מלמדת קבלת אחריות והבנת הפסול שבמעשה, ואין ספק כי יש לזקוף זאת לזכותו.

שירות המבחן מציין אף הוא בתסקירו כי הנאשם לוקח אחריות אישית למעשיו, וחוזר ומצהיר כי רוצה לבסס את חייו הבוגרים על אורח חיים נורמטיבי ולהתרחק מכל עשייה עבריינית.

יחד עם זאת, מתסקיר שירות המבחן עולה כי קיימים לא מעט גורמי סיכון במצבו של הנאשם ובהם, אישיותו של הנאשם המאופיינת בנטייה להיגררות ורצון לרצות את האחר, קושי בהצבת גבולות, מעורבות חוזרת ונשנית בפלילים וגישה סלחנית לנסיבות מעורבותו בפלילים.

אכן, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי הנאשם שב ומצהיר כי מבקש לתקן דרכיו, וכי התרשמות שירות המבחן הינה כי מדובר בהצהרה אמינה, וכי לנאשם פוטנציאל לתפקוד תקין.

כמובן שיש לברך על רצונו זה של הנאשם, שאף ניתן למצוא לו ביסוס בעובדה כי מאז האירוע נשוא האישום השני לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים, הוא התארס והשתלב בעבודה קבועה.

יחד עם זאת, אין בנתונים הללו די בכדי להוות שיקול שיקומי המצדיק סטיה לקולא ממתחם העונש ההולם, אלא מדובר בנתונים אשר יצדיקו התחשבות מסוימת לקולא בתוך המתחם.

ג. **עברו הפלילי של הנאשם** - הנאשם כבן 29 ולחובתו 4 הרשעות קודמות בעבירות של תקיפת שוטר

והפרעה לשוט, חבלה במזיד ברכב, החזקת סכין, איומים, התפרעות וירי מנשק חם.

בגין הרשעתו האחרונה משנת 2014 נגזר דינו לעונש מאסר בפועל בן 15 חודשים.

את העבירות נשוא האישום השני ביצע הנאשם בעודו מצוי בעיצומו של ההליך המשפטי הנוגע לאישום הראשון, וכשתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בן 5 חודשים. ואם לא די בכך, העבירות בוצעו בתקופה בה היה הנאשם אסיר ברישיון, ובנסיבות הללו אף תלויה ועומדת כנגדו בקשה להפקעת הרישיון.

מדובר במצבור נתונים שייקפו לחומרא בגזירת דינו של הנאשם, שכן מלמדים הם על הנאשם כעל מי שאינו סר למרות החוק.

הנאשם לא השכיל לקחת בשתי ידיים את ההזדמנות שניתנה לו בתקופת רישונו ושב והסתבך בפלילים בתוך אותה תקופה.

כמו כן, עברו הפלילי של הנאשם מלמד כי אין מדובר במעידה חד פעמית ונראה כי עסקין במי שאורח החיים העברייני אינו זר לו.

בנסיבות הללו, יש לתת את הדגש על ההגנה על הציבור מפני ידו הרעה של הנאשם. הגנה אשר ככל הנראה, ולמרבה הצער, ניתנת להשגה אך ורק בכליאתו של הנאשם.

מכל האמור, העונש הכולל שייגזר על הנאשם יביא לידי ביטוי מחד את חומרת העבירות, את הנסיבות החמורות שבביצוען, את עברו הפלילי של הנאשם ואת מכלול השיקולים לחומרא, לרבות בהיבט הגמול וההרתעה, ומן הצד השני יתחשב במכלול השיקולים לקולא ובהם נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו המשפחתי, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות נשוא האישום הראשון, התקופה הממושכת בה שהה בתנאים מגבילים, גילו הצעיר, ההודייה והפתח הקיים לשיקום.

באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית ולהורות על הפעלת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו, לצד מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי לקרבן העבירה.

לא התעלמתי מעתירת ההגנה ומהמלצת שירות המבחן להסתפק בעונש מאסר בפועל הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות, ואולם סבורני כי לאור חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, ולאור מעמד הבכורה של עקרון ההלימה, לא יהיה בעונש כאמור כדי לאזן כראוי בין שיקולי הענישה.

בהקשר זה, אזכיר כי לחובת הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה בן 5 חודשים. בנסיבות הללו, משמעות עתירת ההגנה והמלצת שירות המבחן הינה כי בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם יושת עליו עונש מאסר בפועל בן חודש אחד במצטבר בלבד.

אציין כי תסקיר שירות המבחן נעדר כל התייחסות לעובדה כי לחובת הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה וכי העבירות

נשוא האישום השני בוצעו בתקופת היותו אסיר ברישיון, ובנסיבות הללו קיים קושי ממשי להתייחס באופן ענייני להמלצה שאינה מביאה בחשבון נתונים כה מהותיים.

בנסיבות המקרה והנאשם, סבורני כי המלצת שירות המבחן, יש בה כדי להקל עם הנאשם במידה ניכרת ואין בה מענה הולם לחומרת מעשיו ולחומרת מצבו המשפטי.

אשוב ואזכיר כי בכל מקרה, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, וכי חרף מעמדו של שירות המבחן ותרומתו הרבה והחשובה להליך השיפוטי, המלצתו מבטאת פן אחד בלבד מתוך מגוון שיקולי הענישה שבית המשפט אמון על בחינתם (ר' ע"פ 4383/07 אבו פנה נ' מד"י).

מכל מקום, המלצת שירות המבחן ועתירת ההגנה מצויות ממילא מחוץ למתחם העונש הראוי לעבירות בהן הורשע הנאשם. משעה שלא מצאתי כי בעניינו של הנאשם הוצגו נתונים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, ולא נמצאה כל הצדקה שהיא לחריגה כאמור, הרי שממילא לא ניתן לאמץ המלצת שירות המבחן.

הקנס הכספי

מדובר כאמור בעבירות שבוצעו למען בצע כסף. כאשר עסקינן בעבירות רכוש שמטרת ביצוען כלכלית, מן הראוי שאף הענישה תשא פן כלכלי שיהווה מענה עונשי הולם. יחד עם זאת, בקביעת שיעור הקנס יש להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם ובעובדה כי הוא מסייע בפרנסת משפחתו הסובלת ממצוקות כלכליות וסוציאליות.

כמו כן, יש לפצות את המתלוננות בגין הנזק שנגרם לרכבים כתוצאה ממעשי הנאשם.

סוף דבר

מכל האמור, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 5 חודשים שנגזר על הנאשם ביום 9.4.14 בת"פ 15378-08-13 (מחוזי ב"ש).

המאסר על תנאי שהופעל ירוצה במצטבר לעונש המאסר בפועל שנגזר כך שסך הכל ירוצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 20 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 14.1.2015 עד 21.1.2015.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר, והנאשם לא ישא בעונש

עמוד 11

זה אלא אם כן יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר, והנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. קנס כספי בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.6.16.

ו. פיצוי כספי למתלוננת הגב' איריס טשקנט בסך 3,000 ₪.

פיצוי כספי למתלוננת הגב' שולמית קורן בסך 3,000 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.6.16 ויועבר למתלוננות בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה. כל סכום שיופקד בקופת בית המשפט יזקף תחילה לפרעון הפיצוי.

ז. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

ח. פסילה על תנאי בת 6 חודשים למשך שנתיים מתום מועד הפסילה בפועל, שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

חילוט

כאמור, במסגרת טיעוניה לעונש, עתרה המאשימה לחילוט גרר המצוי בבעלות הנאשם, גרר מסוג איסוזו מ.ר. 73-637-15 (להלן: "**הרכב**"), בו, על פי עובדות כתב האישום הראשון, הועמס הרכב הגנוב במטרה להעבירו ממקום גניבתו.

לחלופין, עתרה המאשימה לחלט סך של 17,000 ₪ אשר הופקדו בקופת בית המשפט כחלופה לתפיסת הגרר וכתנאי לשחרורו (החלטה מיום 31.1.12 בתיק ה"ת 50799-12-11).

ב"כ הנאשם לא התייחס כלל ועיקר בטיעוניה לבקשת המאשימה בהקשר זה.

לפיכך, ומשעה שלא יכול להיות חולק כי הרכב שימש את הנאשם לביצוע העבירה, הרי שמן הראוי לחלט את רכבו של הנאשם.

אשר על כן, אני מורה לחלט את הרכב, אך מאפשרת לנאשם לפדות את הרכב כנגד תשלום של 17,000 ₪ לטובת מד"י, סכום אשר יקוזז מההפקדה בתיק ה"ת 50799-12-11.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים לשיקול דעת הקצין הממונה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום י"א אייר תשע"ו, 19/05/2016 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לאחר ששמעתי טיעוני ב"כ הצדדים, אינני נעתרת לבקשת ההגנה לעיכוב ביצוע עונשו של הנאשם. מדובר בנאשם שהטיעונים לעונש בעניינו נשמעו ביום 28.3.15. עניינו היה קבוע לשימוע גזר דין ליום 19.4.16. במועד זה לא התייצב ב"כ הנאשם לדיון, ובנסיבות הללו לא היה מנוס מלדחות את שימוע גזר הדין להיום. מדובר בתקופה ארוכה שהיתה לנאשם בין מועד הטיעונים לעונש לבין מועד גזר הדין, והעובדה כי קבע את המסיבה, לדבריו, לשבוע הבא, אינה מצדיקה עיכוב ביצוע העונש.

בכל הכבוד הראוי, מסיבה, חשובה ככל שתהיה, הינה אירוע שלצדדים יש שליטה בקביעת המועד שלו, ולא ניתן להעמיד את בית המשפט בפני עובדה מוגמרת על דרך קביעת אותה מסיבה דווקא לאחר שימוע גזר הדין, כשהנאשם ידע שיכול ויישלח לתקופת מאסר, בשים לב לעתירת המאשימה בעניינו ולעובדה כי תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי.

אשר לנימוק השני שבדברי ב"כ הנאשם, הרי שדינו של הנאשם נגזר לעונש מאסר ממושך בן 20 חודשים ובנסיבות הללו, אין הצדקה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה והודעה היום י"א אייר תשע"ו, 19/05/2016 במעמד הנוכחים.

עמוד 13

שרית זמיר , שופטת